

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11Co/304/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2217211334
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Fedor Benka
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2217211334.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Fedora Benku a sudkýň JUDr. Silvie Hýbelovej a Mgr. Kataríny Arnouldovej v spore žalobcu: Prima banka Slovensko, a. s., so sídlom Hodžova 11, Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanému: D. Q., nar. XX.XX.XXXX, bytom H., o zaplatenie 942,33 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda zo dňa 6. septembra 2019, č.k. 14Csp/155/2017-295, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti a v závislom výroku o nároku na náhradu trov konania **p o t v r d z u j e .**

II. Žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Rozsudkom napadnutým odvolaním súd prvej inštancie žalovanému uložil zaplatiť žalobcovi 11,81 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku a vo zvyšku žalobu zamietol. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol tak, že žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

2. Svoje rozhodnutie súd právne odôvodnil použitím ust. § 708, § 709 a § 710 Obchodného zákonníka, § 40 ods. 2 a § 52 ods. 1, 2 a 3 Občianskeho zákonníka, ako aj § 2 písm. e), § 9 ods. 2 písm. f), § 10 ods. 1 a § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z.z., keď na základe vykonaného dokazovania mal preukázané, že žalobca uzatvoril so žalovaným dňa 07.08.2012 zmluvu o bežnom účte, ktorou banka zriadila bežný účet pre žalovaného. V danom prípade bola uzavretá štandardná formulárová spotrebiteľská zmluva, ktorej text bol vopred pripravený. Následne dňa 11.10.2013 bola uzavretá medzi stranami sporu zmluva o povolenom prečerpaní na účte do výšky limitu 160 eur s variabilným úrokom 19,90% p. a. Z výpisu z účtu žalovaného za obdobie od 07.08.2012 do 19.05.2017 mal súd preukázané, že k 19.05.2017 bol uskutočnený bezhotovostný prevod dlhu klienta v sume 942,33 eur a nový zostatok na účte bol 0 eur. Súd sa oboznámil s výpismi z účtu žalovaného, avšak z týchto výpisov, kde sú uvedené rôzne skratky a symboly banky, nebolo možné získať jednoznačnú informáciu o vzniku debetného zostatku na účte žalovaného. Výpisy z účtu nie sú dôkazom zákonnosti a dôvodnosti nárokov žalobcu, pričom strany v konaní sú povinné prispieť k tomu, aby sa dosiahol účel konania najmä tým, že pravdivo a úplne opíšu všetky potrebné skutočnosti a označia dôkazné prostriedky. Súd zistil, že naposledy žalovaný vložil dňa 14.05.2014 na svoj účet hotovosť vo výške 40 eur a počnúc týmto dňom žalobca účtoval žalovanému až do ukončenia účtu len debetné položky - poplatky za upomienku, úroky, poplatok za vedenie účtu, poplatok za vedenie exekúcie. Žalovaný dňa 24.02.2014 naposledy disponoval so svojimi prostriedkami na účte, kedy použil platobnú kartu na platenie spotrebného nákupu vo výške 7,05 eur a 14 eur. Počnúc týmto dňom z jeho strany žiadne debetné transakcie neboli uskutočnené. Žalobca odvodil svoj nárok zo zmluvy o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb zo dňa 07.08.2012 a zmluvy o povolenom prečerpaní na účte zo dňa 11.10.2013, v ktorej však

neboli individuálne dojednané žiadne poplatky, ani úroky, pričom podmienkou platnosti zmluvy je práve písomná forma so zákonom predpísanými povinnými údajmi. Za platné zmluvné dojednanie pritom nemožno považovať Podmienky, prípadne Sadzobník jednostranne určované bankou, ktoré podmienky spotrebiteľ nebol schopný ovplyvniť. Nakoľko žiadne úroky a ani poplatky neboli dojednané zákonom predpísaným spôsobom, nebol žalobca oprávnený účtovať na ľarchu osobného účtu zriadeného pre žalovaného akékoľvek poplatky. Samotné povolené prečerpanie je definované v § 2 písm. e) zákona o spotrebiteľských úveroch. I tu platí, že zmluva musí byť vyhotovená v písomnej forme a musia byť uvedené všetky podstatné náležitosti priamo v zmluve. V zmysle § 10 ods. 1 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch je obligatórnou náležitosťou aj náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. f) - doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Zmluva o povolenom prečerpaní však takúto náležitosť vôbec neobsahuje, teda z nej nie je zrejmé, či bola uzatvorená na dobu určitú alebo na dobu neurčitú. Údaj o dobe trvania zmluvy je významný pre spotrebiteľa, najmä pokiaľ ide o jeho možnosť zhodnotiť, na aký čas bude mať finančné prostriedky k dispozícii. Význam tejto informácie je potrebné vidieť aj v tom, aby spotrebiteľ vedel, kedy má včas začať uhrádzať splátky, aby sa nedostal do omeškania, čo odôvodňuje právny záver, že význam tejto informácie nemožno bagatelizovať. Právnym dôsledkom absencie tejto obligatórnej náležitosti je to, že poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov v zmysle § 11 ods. 1 písm. a) zákona. Je nepochybné, že právny vzťah medzi žalobcom a žalovaným vznikol na základe zmluvy o povolenom prečerpaní, ktorá mohla byť zmenená len dvojstranným písomným súhlasom zmluvných strán, ako je to upravené v § 40 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Žalobca vo vyjadrení zo dňa 09.04.2018 (čl. 185) konštatoval, že znížil limit povoleného prečerpania na 0 eur dňa 01.12.2014 s odkazom na výpis z účtu za dané obdobie. Žalobca ale v konaní nepreukázal, že by so žalovaným uzavrel písomnú dohodu o zmene zmluvy o povolenom prečerpaní, v ktorej by bola deklarovaná obojstranná vôľa znížiť povolené prečerpanie debetného zostatku na sumu 0 eur. Hoci bod 8.9. Všeobecných obchodných podmienok (č.l. 13) upravuje jednostranné zníženie limitu povoleného prečerpania, takéto ustanovenie je však v rozpore s § 40 ods. 2 Občianskeho zákonníka, a teda je neplatné. Totiž spôsobuje značnú nerovnováhu v spotrebiteľskom vzťahu v prospech dodávateľa a v neprospech spotrebiteľa, keď dodávateľ môže ľubovoľne jednostranne meniť výšku limitu bez toho, aby mal spotrebiteľ na takéto jednostranné rozhodnutie akýkoľvek dosah. Navyše žalobca odstúpil od zmluvy až listom zo dňa 04.05.2017 (čl. 108), z čoho vyplýva, že banka nemala dôvod označiť povolené prečerpanie za nepovolené prečerpanie, a teda nebolo namieste aplikovať na povolené prečerpanie, ktoré je v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch bezúročné a bez poplatkov, ani úrokovú sadzbu 28% p. a. pre nepovolené prečerpanie. Z prehľadu všetkých transakcií na čl. 185 vyplýva, že kreditné operácie spotrebiteľa pozostávajú z vkladu v hotovosti 1.499 eur a čerpania úveru 4.000 eur. Pričom debetné operácie spotrebiteľa pozostávajú z 1/ platby 346,17 eur, 2/ výberu z bankomatu 30 eur (čl. 122), 3/ výberu z bankomatu inej banky 20 eur (čl. 131), 4/ výberu hotovosti 3.700 eur, 5/ odchádzajúcej platby inkasa 32,25 eur, 6/ splátky úveru 1.382,39 eur. Z uvedeného vyplýva, že spotrebiteľ čerpal sumu v celkovej výške 5.510,81 eur, pričom zaplatil sumu v celkovej výške 5.499 eur. Preto ostal dlžným sumou vo výške 11,81 eur. Vzhľadom na túto skutočnosť, ako aj na vyššie uvedené je žaloba dôvodná v časti neuhradenej úverovej istiny vo výške 11,81 eur. Súd preto priznal žalobcovi len plnenie, ktoré žalobca poskytol žalovanému, znížené o tieto uhradené splátky, čo v danom prípade predstavuje 11,81 eur, a v prevyšujúcej časti žalobu v súlade s ustanovením § 10 ods. 1 a § 11 ods. 1 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch v spojení s ustanovením § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka zamietol. Ak nebolo priznané právo v žalovanej výške, nevznikol žalobcovi ani nárok na zaplatenie úroku z omeškania z tejto sumy a preto súd žalobu zamietol aj v časti požadovaného úroku z omeškania z prevyšujúcej sumy. Z uvedených dôvodov rozhodol súd tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku. Navyše žalobca si neuplatnil úrok z omeškania, uplatnil si zmluvný úrok vo výške 28%. Avšak vzhľadom na vyššie uvedené, ani v tento časti žalobca nebol úspešný, nakoľko na predloženú spotrebiteľskú zmluvu sa hľadí ako na bezúročnú a bezpoplatkovú. Žalobca bol v konaní úspešný len v nepatrnej časti, vzhľadom k uplatnenej pohľadávke, a preto by podľa § 255 ods. 1 CSP vzniklo právo žalovanému na náhradu trov konania. Jemu ale žiadne nevznikli, ani si žiadne neuplatnil a preto súd mu náhradu trov konania ani nepriznal.

3. Proti rozsudku súdu prvej inštancie v časti zamietnutia žaloby vo zvyšku a v závislom výroku o nároku na náhradu trov konania podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, ktorý navrhol rozsudok v napadnutej časti zmeniť a jeho žalobe v celom rozsahu vyhovieť, a priznať mu nárok na náhradu trov prvoinštančného, ako aj odvolacieho konania v rozsahu 100%. V prvom rade žalobca poukázal na skutočnosť, že súd porušil právo žalobcu na spravodlivé súdne konanie a postupoval v rozpore so zásadou kontradiktórnosti súdneho konania, keď v rozpore s § 151 CSP skúmal tvrdenia žalobcu,

ktoré neboli žalovaným spochybnené. Podľa citovaného ustanovenia sa výslovne nepopreté tvrdenia považujú za nesporné. Žalobca mal za to, že v súlade s prejednávou zásadou civilného sporového konania je súd limitovaný skutkovými tvrdeniami strán, a to aj v spotrebiteľských sporoch. Ďalej uviedol, že v žalobe a následne v doplnení žaloby dostatočne špecifikoval uplatnený nárok a jasne tiež preukázal, čo tvorí žalovanú istinu. Žalovaná istina vo výške 942,33 eur predstavuje rozdiel medzi všetkými debetnými a všetkými kreditnými obratmi vykonanými na účte žalovaného, pričom žalobca v doplnení žaloby uviedol v tabuľke prehľadný rozpis všetkých obrátov na účte žalovaného, z ktorého jednak vyplývajú všetky debetné, ako aj všetky kreditné operácie na účte žalovaného a doloženými výpismi z účtu bol preukázaný druh, počet, ako aj výška jednotlivých obrátov (operácií) na účte. Práve tento prehľad bol pre úplnosť doplnený výpismi z účtu klienta, v ktorých bolo možné v prípade pochybností overiť všetky transakcie jednotlivo. Žalobca svoj nárok odôvodnil s poukazom na dve zmluvy uzatvorené medzi žalobcom a žalovaným, a súvisiacu zmluvnú dokumentáciu a na právny inštitút prekročenia upravený priamo v zákone. Poplatky, ktoré boli zaúčtované na bežnom účte žalovaného, sa týkali výlučne prevádzky bežného účtu a žiadny zo zaúčtovaných poplatkov priamo nesúvisí s povoleným poskytnutím úverového rámca formou povoleného prečerpania. Úroková sadzba pre prípad povoleného prečerpania bola pritom upravená priamo v zmluve o povolenom prečerpaní a nie v nadväzujúcich dokumentoch. Poukázal na to, že spotrebiteľská zmluva nemusí byť vyhotovená ako jediný dokument, čo vyplýva i v rozhodnutí Súdneho dvora vo veci C-42/15 z 09.11.2016. Uviedol, že v zmysle zákona o platobných službách poplatky za poskytovanie platobných služieb nemusia byť individuálne dojednané. Všeobecné obchodné podmienky, obchodné podmienky a sadzobník sú súčasťou úverovej zmluvy a klienta zaväzujú aj pokiaľ ich nepodpísal. V tejto súvislosti žalobca poukázal na rozhodnutia krajských súdov. Ďalej uviedol, že poplatky za vedenie účtu a súvisiace služby predstavujú dojednanie o cene plnenia v zmysle ust. § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka v rozhodnom znení. Individuálne dojednávanie poplatkov za bankové služby pri vedení bežného účtu si okrem uvedeného ťažko predstaviť v praxi tak, ako to navrhuje prvoinštančný súd a podľa zákona takýto postup jednoznačne nie je potrebný. Účastníci po uzatvorení zmluvy o bežnom účte uzatvorili zmluvu o spotrebiteľskom úvere - povolené prečerpanie na účte, ktorou zriadil žalobca pre žalovaného limit povoleného prečerpania vo výške 160 eur s úrokovou sadzbou variabilnou vo výške 19,90%. Na základe žiadosti žalovaného sa uvedený limit mohol v súlade s príslušnými VOP meniť, výška aktuálneho limitu je uvedená v jednotlivých výpisoch z účtu. Na základe zmluvy o povolenom prečerpaní na účte a VOP sa rozlišuje povolený debet (služba „povolené prečerpanie“) a nepovolený debet. Žalovaný mal poskytnúť službu povolené prečerpanie na účte s úrokom 19,90% ročne, ktoré sa riadi okrem zmluvy aj VOP časť T oddiel III. Žalovaný prekračoval povolený limit povoleného prečerpania, čím porušoval zmluvu tým, že sa dostal do omeškania s vyplatením povoleného prečerpania a na základe uvedeného žalobca pristúpil k postupu v zmysle čl. 8.9 VOP a znížil žalovanému limit povoleného prečerpania na 0 eur dňa 01.12.2014. Zrušením povoleného prečerpania a neuhradením dlžnej sumy vo vyššie uvedenej lehote sa žalovaný dostal do nepovoleného debetu vo výške debetného zostatku na účte. Po znížení limitu na 0 eur (od 01.12.2014) sa dlh žalovaného navyšoval z právneho titulu prekročenia, ktoré upravuje zákon č. 129/2010 Z.z. /§ 2 písm. f) a § 18/ a bod 3.12 VOP. Poukázal na to, že aj celkom bez osobitných ustanovení zmluvy o bežnom účte by sa prekročenie spravovalo ustanoveniami zákona o prekročení, pričom v prípade prekročenia nemusí zmluva ako obligatórnu náležitosť obsahovať dokonca ani údaj o výške úroku. Naopak podľa § 18 ods. 1 zákona postačuje, aby veriteľ informoval spotrebiteľa na trvanlivom médiu o úrokovej sadzbe, ktorú informačnú povinnosť si žalobca splnil. Sadzba úroku 28% ročne pri nepovolenom prečerpaní účtu vyplýva z VOP bod 3.12 v spojení s Výveskou úrokových sadzieb, časť „Úrok pri nepovolenom prečerpaní účtu“ a v spojení s ustanoveniami zákona č. 129/2010 Z.z. S oprávnením banky požadovať úroky za prečerpanie účtu počíta ako Obchodný zákonník, tak aj zákon o spotrebiteľských úveroch v ust. § 18 ods. 1. Tvrdenie súdu o tom, že zmluva neobsahuje údaj o dobe trvania zmluvy, je nepravdivé, nakoľko zo znenia VOP je jednoznačne preukázaná doba trvania zmluvy. Ďalej odvolateľ poukázal na skutočnosť, že neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o povolenom prečerpaní sú aj VOP, v ktorých v bode 8.9 boli upravené podmienky a postup, za akých dôjde k zníženiu limitu na nula eur. Odstúpenie od zmluvy bolo dôsledkom podstatného porušenia zmluvy o povolenom prečerpaní zo strany žalovaného, ktorý prekračoval limit povoleného prečerpania, a teda v čase, keď žalobca od zmluvy odstupoval, bol klient na účte v nepovolenom prečerpaní, nakoľko povolené prečerpanie mu už bolo zrušené.

4. Žalovaný sa k podanému odvolaniu písomne nevyjadril.

5. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie podala včas oprávnená osoba - strana sporu (§ 359 a § 362 ods. 1 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento oprávnený

prostriedok prípustný (§ 355 ods. 1 CSP), postupom bez nariadenia ústneho odvolacieho pojednávania preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie mu predchádzajúce v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné, pretože rozsudok súdu prvej inštancie je v napadnutej časti vecne správny.

6. Predmetom konania vedeného na súde prvej inštancie pod sp. zn. 14Csp/155/2017 bolo zaplatenie sumy 942,33 eur s príslušenstvom. Rozsudkom napadnutým odvolaním súd prvej inštancie žalovanému uložil zaplatiť žalobcovi 11,81 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku a vo zvyšku žalobu zamietol. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol tak, že žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

7. Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti postupu a rozsudku súdu prvej inštancie v časti zamietnutia žaloby vo zvyšku a v závislom výroku o nároku na náhradu trov konania.

8. Pretože odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom tvrdeného nároku, ktorý vo vyčerpávajúcom rozsahu vykonal dokazovanie potrebné na posúdenie uplatneného nároku, výsledky dokazovania jednotlivito i vo vzájomných súvislostiach dôkladne a správne vyhodnotil, pričom i podľa odvolacieho súdu dospel k správnym skutkovým zisteniam, a pretože odvolací súd v celom rozsahu zdieľa i jeho právny záver vo veci, keď vec i správne právne posúdil, s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP odvolací súd odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od týchto záverov súdu prvej inštancie odchýliť, a preto nemôže dať za pravdu odvolateľovi. Na zdôraznenie správnosti záverov súdu prvej inštancie sa potom žiada dodať už len nasledovné:

9. Aj v spotrebiteľských sporoch, akým je predmetná vec, platí ustanovenie § 151 CSP o popretí skutkových tvrdení strany. Skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné (§ 151 ods. 1 CSP). Použiteľnosť tohto ustanovenia nie je obmedzená ani ustanovením § 295 CSP, z ktorého totiž vyplýva len možnosť súdu prvej inštancie vykonať dôkaz nevyhnutný na rozhodnutie vo veci, aj keď ho spotrebiteľ nenavrhol. Nevyplyva z neho, že by súd mohol namiesto spotrebiteľa uplatňovať iné prostriedky procesného útoku alebo procesnej obrany, napr. že by za spotrebiteľa mohol popierať skutkové tvrdenia protistrany. Podľa Dôvodovej správy k § 295 CSP je jeho účelom nahradiť nedostatok dôkaznej aktivity spotrebiteľa, nie nedostatok jeho procesnej aktivity vôbec. Preto súd môže bez návrhu nariadiť dôkaz na preukázanie tvrdení spotrebiteľa, nemôže však považovať tvrdenia žalobcu za sporné, ak ich sám spotrebiteľ nepoprel. Nepopreté skutkové tvrdenia sa potom považujú za nesporné a ako také sa považujú za „zhodné tvrdenia“ strán v zmysle § 186 ods. 2 CSP, z ktorých je povinný súd pri rozhodovaní vychádzať, ak neexistuje dôvodná pochybnosť o ich pravdivosti. Súd teda môže neprihliadnuť za nesporné skutkové tvrdenia strán len za predpokladu, že má dôvodnú pochybnosť o ich pravdivosti. Pojem dôvodná pochybnosť o pravdivosti vyjadruje, že takáto pochybnosť musí byť kvalifikovaná. Dôvodne možno pochybovať o pravdivosti zhodného tvrdenia strán vtedy, ak sú v zjavnom rozpore s obsahom dôkazu, ktorý súd považuje za bezchybný, alebo ak zjavne odporujú všeobecne známym skutočnostiam, alebo skutočnostiam známym súdu z úradnej činnosti. Svoju pochybnosť a aj jej dôvody je súd povinný náležitým spôsobom vysvetliť v rozhodnutí, ktoré je na tejto pochybnosti založené.

10. Zmluva o povolenom prečerpaní na účte zo dňa 11.10.2013 sa nachádza na č.l. 188. Namieste je aplikovať zásadu iura novit curia, ktorá znamená, že právna kvalifikácia žalobného nároku je vecou súdu. V prípade, že zmluva musí byť vyhotovená v písomnej forme, musia byť všetky podstatné náležitosti priamo uvedené v zmluve. Z právneho hľadiska je povolené prečerpanie definované v § 2 písm. e) zákona o spotrebiteľských úveroch. Bližšia právna úprava povoleného prečerpania sa nachádza v § 10. V zmysle § 10 ods. 1 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch je obligatórnou náležitosťou aj náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. d) - doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Zmluva o povolenom prečerpaní však takúto náležitosť vôbec neobsahuje, teda z nej nie je zrejmé, či bola uzatvorená na dobu určitú alebo na dobu neurčitú. Údaj o dobe trvania zmluvy je významný pre spotrebiteľa, najmä pokiaľ ide o jeho možnosť zhodnotiť, na aký čas bude mať finančné prostriedky k dispozícii. Význam tejto informácie je potrebné vidieť aj v tom, aby spotrebiteľ vedel, kedy má včas začať uhrádzať splátky, aby sa nedostal do omeškania, čo odôvodňuje právny záver, že význam tejto informácie nemožno bagatelizovať. Právnym dôsledkom absencie tejto obligatórnej náležitosti je to, že poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov v zmysle § 11 ods. 1

písm. c) zákona. Je nepochybné, že právny vzťah medzi žalobcom a žalovaným vznikol na základe písomnej zmluvy, a to zmluva o povolenom prečerpaní, ktorá mohla byť zmenená len dvojstranným písomným súhlasom zmluvných strán, ako je to upravené v § 40 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Žalobca vo vyjadrení zo dňa 09.04.2018 (č.l. 185) konštatoval, že znížil limit povoleného prečerpania na 0,- eur dňa 01.12.2014 s odkazom na výpis z účtu za dané obdobie. Žalobca ale v konaní nepreukázal, že by so žalovaným uzavrel písomnú dohodu o zmene zmluvy o povolenom prečerpaní, v ktorej by bola deklarovaná obojstranná vôľa znížiť povolené prečerpanie debetného zostatku na sumu 0,- eur. Hoci bod 8.9. Všeobecných obchodných podmienok (č.l. 13) upravuje jednostranné zníženie limitu povoleného prečerpania, takéto ustanovenie je v rozpore s § 40 ods. 2 Občianskeho zákonníka, a teda je neplatné. Uvedené ustanovenie VOP je potrebné označiť za neplatné aj z dôvodu, že ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku v zmysle § 53 Občianskeho zákonníka, nakoľko spôsobuje značnú nerovnováhu v spotrebiteľskom vzťahu v prospech dodávateľa a v neprospech spotrebiteľa, keď dodávateľ môže ľubovoľne jednostranne meniť výšku limitu bez toho, aby mal spotrebiteľ na takéto jednostranné rozhodnutie akýkoľvek dosah, a to bez odstúpenia od zmluvy o povolenom prekročení.

11. Žalobca odstúpil od zmluvy až listom zo dňa 04.05.2017 (č.l. 108), z čoho vyplýva, že banka nemala dôvod označiť povolené prečerpanie za nepovolené prečerpanie, a teda nebolo namieste aplikovať na povolené prečerpanie, ktoré je v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch bezúročné a bez poplatkov, ani úrokovú sadzbu 28% p. a. pre nepovolené prečerpanie. Z prehľadu všetkých transakcií na č.l. 185 vyplýva, že kreditné operácie spotrebiteľa pozostávajú z týchto položiek: vklad v hotovosti 1.499 eur a čerpanie úveru 4.000 eur. Z uvedeného prehľadu je ďalej zrejmé, že debetné operácie spotrebiteľa pozostávajú z týchto položiek: platba cez portál POS 346,17 eur, výber z bankomatu PRIMA BANKY 30 eur, výber z bankomatu inej banky 20 eur, výber hotovosti 3.700 eur, odchádzajúca platba inkasa 32,25 eur, splátky úveru 1.382,39 eur. Výber z bankomatu PRIMA BANKY vo výške 30 eur je uvedený vo výpise z účtu na č.l. 122 a výber z bankomatu inej banky 20 eur je zachytený vo výpise z účtu na č.l. 131. Na základe uvedeného je potom možno ustáliť, že spotrebiteľ uhradil sumu 5.499 eur a čerpal 5.510,81 eur, pričom výsledkom je dlho spotrebiteľa v celkovej výške 11,81 eur.

12. Ďalšie argumenty strán odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci už za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadavať. I podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku či pripomienku, je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty strán (porovnaj napr. rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a pod.). Preto na ostatnú argumentáciu zaoberajúcu sa ďalšími okolnosťami prejednávanej veci, no už nespôsobilú ovplyvniť rozhodnutie, odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

13. Odvolací súd ani s prihliadnutím na odvolacie argumenty nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov prvoinštančného súdu odchýliť, a nemôže preto dať za pravdu odvolateľovi. Z dôvodu, že odvolacie dôvody odvolateľa neboli opodstatnené a neboli zistené ani žiadne nedostatky v postupe súdu prvej inštancie, na ktoré by mal odvolací súd prihliadnuť z tzv. úradnej povinnosti (§ 380 ods. 2 CSP), preto rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej z dôvodu vecnej správnosti potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP) a rovnako ho potvrdil aj v závislom výroku o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania, keď súd prvej inštancie správne o tomto nároku rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP (bod 24. odôvodnenia).

14. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP, ako aj čl. 17 Základných princípov CSP zakotvujúcich procesnú ekonómiu rozhodnúť priamo tak, že v odvolacom konaní úspešnému žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, keďže mu žiadne trovy v súvislosti s odvolacím konaním preukázateľne nevznikli a bolo by zjavne nielen nerozumné, ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho sporu, priznať mu nárok na náhradu trov konania.

15. Senát odvolacieho súdu tento rozsudok prijal pomerom hlasov 3:0, teda jednohlasne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP). V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).